

Arrest

nr. 350 855 van 27 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X – die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X – en X, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KOUMAR, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienen op 21 december 2021 bij de Belgische ambassade in Teheran, Iran, elk een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D). Als referentiepersoon in België geven zij een zus van de eerste verzoekende partij, of nog schoonzus van de tweede verzoekende partij en dochter van de derde verzoekende partij, op.

De administratiefrechtelijke situatie van de referentiepersoon in België wordt in een “synthesenota” die is opgenomen in het administratief dossier samengevat als volgt: *“Betrokkene kwam samen met haar echtgenoot op 29/06/2000 in België aan en diende op 27/09/2000 een VIB in. De hoedanigheid van vluchteling werd haar op 13/01/2004 geweigerd door de VBC. Ondertussen diende zij een art. 9’3 in op 19/11/2003. Op 17/02/2004 werd haar verblijf toegestaan, en werd zij in het bezit gesteld van een BIVR*

onbeperkte duur. Op 03/02/2010 diende zij een aanvraag in tot de verkrijging van de Belgische nationaliteit. Op 26/04/2010 verkreeg zij de Belgische nationaliteit.”

Op 10 september 2024 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van de gevraagde visa. Bij arrest met nr. 332 878 van 17 september 2025 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

Op 23 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nieuwe beslissingen tot weigering van afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van de eerste, tweede en derde verzoekende partij genomen beslissingen luiden als volgt:

“Aangezien de Afghaanse betrokkenen zich bij hun meerderjarige dochter/zus/schoonzus/tante [N. S. - ...], in België wensen te vestigen kunnen ze niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers zijn niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkenen een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Bij arrest nummer 332.878 van 17 september 2025 (betekend 19 september 2025) vernietigde de Raad de beslissingen van 17 april 2023 tot weigering van de afgifte van een humanitair visum. In casu werden de aanvragen in functie van de Belgische zus/schoonzus/dochter geweigerd gezien “de humanitaire elementen eerder wijzen op moeilijke economische omstandigheden” en “dat er geen bewijs voorligt met betrekking tot de eigen specifieke situatie. Hoewel de heer stelt werkzaam te zijn geweest voor de NDS (de Afghaanse inlichtingendienst) en betrokkene aangeeft dat hij door deze activiteiten gevaar loopt op vervolging door de Taliban, zijn er elementen in het dossier die aanleiding geven tot twijfel over de ernst en geloofwaardigheid van het gestelde gevaar. In het kader van artikel 3 EVRM is het essentieel dat er sprake is van een persoonlijk, actueel en reëel risico op onmenselijke behandeling. Bij afwezigheid van concrete en verifieerbare bewijzen van vervolging of bedreiging, kan dit risico niet met voldoende zekerheid worden vastgesteld. Verzoekster [N. S.] wordt in haar paspoort aangeduid als huisvrouw. Er is geen bewijs dat zij voor, tijdens of na de machtsovername door de Taliban buitenshuis werkte, studeerde of politiek actief was. Er zijn geen aanwijzingen dat zij persoonlijk werd gevisieerd door de Taliban of andere gewapende groeperingen. Op 3 december 2021 hebben de Taliban een decreet over vrouwenrechten goedgekeurd, waarin gedwongen huwelijken worden verboden, wordt verklaard dat vrouwen niet als ‘eigendom’ mogen worden beschouwd en erfrechten worden toegekend aan weduwen (zie ‘Country Guidance: Afghanistan (May 2024)’ beschikbaar via <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan- may-2024>). Er is geen bewijs geleverd dat zij al dan niet een wettelijk (weduwe) pensioen ontvangt. Bijgevolg is niet aangetoond dat betrokkene al dan niet eigen inkomsten heeft en niet in haar eigen onderhoud kan voorzien. Zo is verzoekster vertrokken naar Iran en ze heeft geen problemen ondervonden bij de grensposten, waar zich leden van de Taliban bevinden. Wat betreft het belang van het kind: hoewel dit een fundamenteel beginsel is, heeft de Raad van State herhaaldelijk geoordeeld dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) geen directe werking heeft zonder verdere nationale regelgeving. Artikel 24 van het EU-Handvest vereist een concrete aantasting van het kindbelang, wat in dit dossier niet is aangetoond. Er is geen bewijs dat de kinderen in Iran geen toegang hebben tot onderwijs of dat hun verblijfsaanvraag werd geweigerd. Zoals bevestigd in RvV nr. 107.495, is een terugkeer naar het land van herkomst niet automatisch strijdig met het belang van het kind. Ook het beroep op artikel 24 van het EU-Handvest kan om dezelfde reden niet worden aanvaard. Dit artikel vereist een concrete en onderbouwde aantasting van het kindbelang, wat in dit dossier ontbreekt. De weigering van een humanitair visum is dan ook niet in strijd met deze bepalingen. Verzoeker [N. H.] stelt dat hij werkzaam was bij de NDS, de voormalige Afghaanse inlichtingendienst. Volgens gegevens van UNAMA vond de meerderheid van de mensenrechtenschendingen tegen voormalige regeringsfunctionarissen en leden van de Afghaanse Nationale Defensie- en Veiligheidsstrijdkrachten (ANDSF) plaats in de maanden direct na de machtsovername door de Taliban. Van de 218 buitengerechtelijke executies die tot 30 juni 2023 werden geregistreerd, vond bijna de helft plaats in de eerste vierenvolfe maand van het Talibanbewind in 2021. In de eerste helft van 2024 registreerde UNAMA nog eens 9 buitengerechtelijke executies van voormalige regeringsfunctionarissen en ANDSF-leden. Slechts 15% van deze executies betrof NDS-leden, terwijl militairen (31%), politieagenten (26%) en leden van provinciale en districtsdepartementen (PDD) het meest getroffen waren. Deze cijfers suggereren dat het risico voor NDS-leden niet disproportioneel hoog is in vergelijking met andere profielen binnen de voormalige veiligheidsstructuren. Hoewel het rapport Afghanistan Country Guidance 2024 van de EUAA bevestigt dat voormalige NDS-leden tot de risicogroepen kunnen behoren, is het risico op vervolging niet uniform. Het hangt af van: Lokale context: In sommige provincies wordt de door de Taliban afgekondigde amnestie nageleefd, in andere niet. Individuele loyaliteit: De Taliban hechten meer belang aan huidige loyaliteit dan aan vroegere functies. Personen die zich loyaal opstellen, kunnen zelfs functies bekleden binnen lokale structuren. Persoonlijke conflicten: Personen kunnen alsnog

doelwit worden door lokale wraakacties, los van hun vroegere functie. Een voorbeeld uit het rapport toont dat een voormalige lokale NDS-directeur werd aangesteld als hoofd van een door de Taliban goedgekeurde vallei-shura, terwijl in Kandahar meldingen zijn van moorden op voormalige functionarissen. Uit de ingediende documenten blijkt niet dat er sprake was van persoonlijke conflicten met de Taliban of andere groeperingen. Er is geen bevel tot arrestatie als voormalig NDS-medewerker. Wel verklaarde de heer [N.] dat hij tot 01/10/2021 ondergedoken leefde, gescheiden van zijn familie, en op 02/10/2021 naar Iran vluchtte. Opmerkelijk is dat zijn familie in deze periode niet werd vervolgd, gezocht of ondervraagd door de Taliban. Zij ondervonden geen problemen bij grenscontroles en werden niet vastgehouden. Er is geen bewijs voorgelegd dat betrokkene in het verleden of heden bedreigingen van de Taliban heeft ontvangen. Er ontbreken documenten, getuigenissen of andere elementen die aantonen dat hij persoonlijk geïdendeerd werd. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Betrokkenen bevinden zich sinds 2021 in Iran. Er wordt niet ontkend dat Afghanen in bepaalde contexten het risico lopen om door de Iraanse autoriteiten te worden teruggestuurd naar Afghanistan. Iran hanteert sinds 2025 een verscherpt beleid ten aanzien van Afghaanse burgers, waarbij enkel Afghanen die tot zes specifieke categorieën behoren mogen blijven. Dit betreft onder meer houders van Amayesh-kaarten, personen met geldige werkvergunningen, en enkele andere uitzonderingsgroepen. Afghanen die niet tot deze categorieën behoren, lopen het risico op gedwongen uitzetting. De Iraanse autoriteiten hebben in 2025 reeds meer dan 1,5 miljoen Afghanen gedeporteerd, wat wijst op een systematische en grootschalige terugkeerpraktijk. Echter, in het voorliggende dossier werd geen enkel document ingediend dat aantoont dat betrokkene niet beschikt over een Amayesh-kaart of werkvergunning. Bij gebrek aan bewijs over de verblijfsstatus in Iran, kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat betrokkene tot de risicogroep behoort die door Iran wordt uitgezet. Betrokkenen verwezen naar het feit dat zij tot de Hazara-gemeenschap behoren. De RvV oordeelt dat er momenteel geen aanwijzingen zijn dat Hazara's in Afghanistan systematisch worden vervolgd. Hazara zijn is op zich onvoldoende om een vrees voor vervolging te hebben. Volgens de beschikbare informatie is ISKP gestopt met aanvallen op sjiietische Hazara-wijken en richt de organisatie zich voornamelijk op de Taliban. Sinds september 2022 zijn er geen ISKP-aanvallen op Hazara- of sjiietische doelwitten geregistreerd. Volgens een rapport van het USIP (United States Institute of Peace) was 72% van de ISKP-aanvallen in 2022 gericht op de Taliban. De aanvallen die in 2023 nog plaatsvonden, waren gericht op Talibanfunctionarissen, en sinds september 2023 zijn er geen grote aanvallen op Hazara's of Sikhs gemeld (zie Afghanistan - Country Focus, december 2023). De betrokkenen verklaren, op basis van kopieën van identiteitsdocumenten zoals ID-kaarten en paspoorten, dat twee broers van meneer [H. N.] in Oostenrijk verblijven. Hiermee willen zij aantonen dat een deel van hun familie zich buiten Afghanistan bevindt. Tegelijkertijd geven zij zelf aan dat er nog familieleden in Afghanistan verblijven. Hoewel het bestaan van familieleden in Europa relevant kan zijn in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), biedt dit artikel op zichzelf geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM Mokrani/Frankrijk, §23; Beldjoudi/Frankrijk, §74; Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren of gezinshereniging toe te staan (cf. EHRM Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). De betrokkenen leggen verschillende documenten voor om hun familiale leven met de referentiepersoon in België te onderbouwen, waaronder WhatsApp-berichten, gezamenlijke foto's, vliegtickets. Echter, uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, evenals tussen broers en zussen, slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die verder gaan dan gewone affectieve banden (cf. EHRM Mokrani t. Frankrijk, §33; K.M. t. Zwitserland, §59; RvV nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit betekent dat de verzoekende partijen moeten aantonen dat er sprake is van daadwerkelijke financiële afhankelijkheid. In dit dossier werd niet aangetoond dat de betrokkenen in Iran geen inkomsten hebben. Evenmin blijkt uit de voorgelegde documenten dat er op regelmatige basis geld werd overgemaakt door de familieleden in België. De verzoekers leggen enkele overschrijvingen voor: 08/01/2025 - 100 euro, 07/10/2024 - 208 euro, 10/12/2024 - 108 euro. Deze overschrijvingen vermelden echter geen naam van de begunstigde, waardoor het onduidelijk blijft aan wie deze bedragen precies zijn gericht. Dit bemoeilijkt de verificatie van de gestelde financiële afhankelijkheid. Volgens de verklaringen van de verzoekers is het rechtstreeks overmaken van geld van België naar Iran niet mogelijk. Daarom zou het geld eerst zijn overgemaakt naar de broer van de heer [H. N.], de heer [R. N.], die in Turkije verblijft. Hij zou het geld vervolgens hebben doorgestuurd naar Iran. Ter ondersteuning van deze verklaring worden vier bijkomende overschrijvingen voorgelegd: 28/03/2025 - 300 euro, 07/05/2025 - 350 euro, 21/07/2025 - 500 euro, 22/09/2025 - 250 euro. Hoewel deze transacties een poging tonen om financiële steun aan te tonen, blijft het bewijs beperkt. Er ontbreekt duidelijke documentatie over de uiteindelijke bestemming van het geld, en er is geen bewijs dat deze bedragen structureel en regelmatig worden overgemaakt met het oog op levensonderhoud. Bovendien werd geen enkel document ingediend dat bevestigt dat de heer [R. N.] het ontvangen geld daadwerkelijk heeft doorgestuurd naar Iran. Er is geen bewijs van banktransacties, ontvangstbewijzen of verklaringen die deze tussenkomst bevestigen. Daarnaast verblijven de betrokkenen sinds 2021 in Iran en leven daar al geruime tijd financieel zelfstandig. Op basis van de voorgelegde

documenten en verklaringen is de gestelde financiële en materiële afhankelijkheid onvoldoende aangetoond. De informatie is fragmentarisch en mist de noodzakelijke duidelijkheid en continuïteit. De weigering van een humanitair visum is dan ook niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. De aanvraag voor een humanitair visum wordt bijgevolg geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”

De in hoofde van de minderjarige verzoekende partijen genomen beslissingen zijn verder gemotiveerd als volgt:

“Gelet de visumaanvragen van de ouders (visumaanvragen nr's 71200 en 71201) dd 23/10/2025 geweigerd werden, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd.

Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij hun middel:

“[...]

Verzoeker was sinds 2006 werkzaam bij National Directorate of Security (NDS). Hij legt daar bewijzen van voor en legt er verklaringen over af. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Hij is na 15 jaar werk voor de NDS de dag van de val van de Republiek ondergedoken, en is met de hulp van zijn schoonbroer erin geslaagd een visum te krijgen voor Iran en is in oktober 2021 erin geslaagd te vliegen van Mazar-e-Sharif naar Teheran.

1. Maar liefst 4 van de 5 verzoekers zijn van het vrouwelijke geslacht en het is gekend dat de situatie voor Afghaanse vrouwen en meisjes ondraaglijk is. Hun grondrechten worden door het Talibanregime systematisch geschonden. Waar verwerende partij in haar vernietigde beslissing slechts verwees naar de door verzoekende partij aangevoerde schending van vrouwenrechten, gaf zij hier geen enkel antwoord op.

In huidige beslissing doet zij dit wel, doch deze motivering is lacunair en gebrekkig.

Verwerende partij werpt op dat verzoekster [N.S.] in haar paspoort wordt aangeduid als huisvrouw. Wat zij hier mee exact mee impliceert, moet zelf naar worden gegist. Verwerende partij vervolgt dat er geen bewijs is dat mevrouw [N.S.] voor tijdens of na de machtsovername door de Taliban buitenshuis werkte, studeerde of er politiek actief was. Verzoekende partij blijft in het ongewisse over de pertinentie van deze vaststellingen.

Verwerende partij verwijst nog naar het decreet over vrouwenrechten dat op 3 december 2021 werd goedgekeurd door de Taliban, waarin gedwongen huwelijken worden verboden, wordt verklaard dat vrouwen niets als ‘eigendom’ mogen worden beschouwd en erfrechten worden toegekend aan weduwen. Alle andere edicten en wetten die door de Taliban werden uitgevaardigd (infra) lijken voor verwerende partij dan weer niet benoemenswaardig.

Zij stelt in dat verband dat mevrouw [N.S.] geen bewijs levert of ze al dan niet een wettelijk pensioen ontvangt. Vermits bij de eerste beslissing niet werd gepolst naar dit pensioen, kon verzoekende partij hier niet op anticiperen en kon zij bijgevolg noch alle nuttige stukken bijbrengen, noch effectief gebruik maken van haar hoorrecht.

Verwerende partij werpt nog op dat verzoekster bij vertrek naar Iran geen problemen ondervond bij de grensposten, hoewel zich daar leden van de Taliban bevinden. Uit voorgaande kan echter geenszins afgeleid worden dat verzoekster nooit problemen zou kennen met de Taliban. Dat verzoekster per toeval het geluk had éénmalig probleemloos de grenspost over te steken, sluit niet uit dat deze problemen bij nieuwe contacten wel zouden ontstaan. Het argument is ongegrond.

De analyse van verwerende partij is beperkt en onvoldoende. Bovendien rept ze geen woord over de andere 3 verzoeksters, namelijk mevrouw [N.S.] en haar twee minderjarige dochters. Hun situatie wordt niet geanalyseerd.

Het is algemeen bekend en wordt ook in verschillende rapporten bevestigd waar verwerende partij zelf naar verwijst, of die in het vorig verzoekschrift werden aangevoerd door verzoekende partij, dat er voor vrouwen in Afghanistan wel degelijk sprake is van een humanitaire situatie.

In de recentste update van het EUAA, Afghanistan – COI focus-rapport van november 2024, wordt uitdrukkelijk gesteld dat er sinds de machtsvername door de Taliban verschillende edicten, decreten en verklaringen uitgevaardigd zijn die de rechten van vrouwen en meisjes beperken. Zij worden onder meer beperkt in hun bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en gedrag, en in hun toegang tot onderwijs, werk, gezondheidszorg, justitie en sociale bescherming.¹

De Taliban houdt voor dat zij de rechten van vrouwen en meisjes wel degelijk beschermen, doch dit gebeurt in overeenstemming met de sharia en de Afghaanse maatschappelijke normen.

Het OHCHR van de VN meldde in september 2024 dat de feitelijke autoriteiten de mogelijkheid voor vrouwen en meisjes om deel te nemen aan het openbare en politieke leven effectief hadden weggenomen. De speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechtensituatie in Afghanistan verklaarde dat vrouwen en meisjes “systematisch werden onderdrukt” en te maken hadden met “genderapartheid” als gevolg van de geïnstitutionaliseerde, systematische en wijdverbreide aard van de beperkingen van hun fundamentele rechten.

Op 20 juni 2023 is het rapport, Situation of women and girls in Afghanistan, uitgebracht door de Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan en de Working Group on discrimination against women and girls.⁴ In dit rapport wordt een extreem grimmig beeld geschetst van de situatie voor vrouwen in Afghanistan onder de Taliban:

[...]

In het rapport wordt een tijdslijn van de edicten van de Taliban t.o.v. vrouwen geschetst sinds ze het land hebben overgenomen en is duidelijk hoe vreselijk negatief en consequent de evolutie is qua grondrechten en veiligheid voor Afghaanse vrouwen, alle Afghaanse vrouwen:

[...]

Vrouwen die de edicten niet gehoorzamen, niet kunnen gehoorzamen of niet begrijpen, riskeren arrestatie, mishandeling en foltering.

[...]

Mannen worden mee verplicht de edicten af te dwingen, wat als gevolg heeft dat vrouwen niet enkel door de Taliban, maar door hun directe omgeving bedreigd worden:

[...]

De edicten, in hun totaliteit, verstikken Afghaanse vrouwen en wissen hen als mensen met autonomie en waardigheid uit:

[...]

Vrouwen worden geraakt in hun mogelijkheden om te werken, in hun behoeften te voorzien en te overleven:

[...]

De gevolgen op hun economische situatie zijn vernietigend. Ze worden ontmenselijkt. Ze worden totaal afhankelijk van mannen gemaakt en worden zo hyperkwetsbaar voor geweld en misbruik:

[...]

Bescherming is er niet, die werd consequent ontmanteld:

[...]

De situatie is in de tussentijd niet verbeterd. Op 31 juli 2024 werd een ‘moraliteitswet’ uitgevaardigd met de volgende instructies:

[...]

Het onderwijsverbod voor meisjes vanaf de middelbare school is nog steeds niet opgeheven.¹⁵

De speciale rapporteur van de VN beschijft stelt in haar rapport van februari 2025 dat de nieuwe moraliteitswet beperkingen oplegt die van invloed zijn op bijna elk aspect van het leven van vrouwen en meisjes:

[...]

De speciale rapporteur ontving kort na aankondiging van de wet meldingen over een zichtbare toename van handhavers en een strengere handhaving van de beperkingen. Afghanen gaan zoals eerder al het geval was

ook zelfregulerend te werk of laten hun familieleden handhaven om confrontaties met de Taliban te vermijden:

[...]

In december kondigden de de facto autoriteiten een nieuwe richtlijn aan die vrouwen verbiedt lessen te volgen aan particuliere medische opleidingsinstituten, waardoor zo'n 35.000 vrouwen hun enige uitzondering op het onderwijsverbod verliezen. De maatregel is extra zorgwekkend, omdat culturele normen het voor mannelijke artsen moeilijk maken om vrouwen te behandelen. Als het verbod blijft, zal dit generaties lang negatieve gevolgen hebben voor de gezondheid van vrouwen en kinderen:

[...]

Ook het onderwijsverbod voor vrouwen heeft impact op de toegang tot gezondheidszorg en informatie, wat ernstige gevolgen heeft voor hun gezondheid en die van toekomstige generaties. Dit vormt een schending van het recht op gezondheid en wordt beschouwd als een vorm van reproductief geweld.

[...]

De speciale rapporteur waarschuwt dat het gendersysteem van de Taliban ernstige mentale gezondheidsproblemen veroorzaakt bij vrouwen en meisjes, met toenemende meldingen van stress, depressie en suïcide, terwijl hulpdiensten vrijwel ontbreken:

[...]

De huidige situatie wordt in het rapport van 20 februari 2025 samengevat als volgt:

[...]

Waar verwerende partij lijkt voor te houden dat mevrouw [N.S.] als "huisvrouw" niet zal onderworpen worden aan enige mensenrechtenschendingen, blijkt uit het voorgaande duidelijk dat de schendingen van vrouwenrechten zich in Afghanistan niet beperken tot het ontnemen van het recht om publieke functies uit te oefenen of te studeren, doch dat de maatregelen en wetten vrouwen treffen op zowat alle aspecten van hun leven.

De speciale rapporteur van de VN verklaarde dat vrouwen en meisjes in Afghanistan systematisch worden onderdrukt en te maken hebben met "genderapartheid" als gevolg van de geïnstitutionaliseerde, systematische en wijdverbreide aard van de beperkingen van hun fundamentele rechten.²²

Het zou verwerende partij niet moeten verbazen dat "huisvrouwen" ook baat hebben aan een maatschappij waarin zij vrij zijn en niet onderdrukt of gediscrimineerd worden. Verzoekende partij wenst verwerende partij er dan ook op te wijzen dat het feit dat een vrouw in het gezin voor het huishouden niet impliceert dat zij haar huis niet verlaat of wenst te verlaten. Verschillende edicten en regels uit de moraliteitswet (zie supra) zullen bijgevolg ook mevrouw Noori Sabera treffen. De beperkte toegang tot de gezondheidszorg is maar één van de vele voorbeelden.

Vrouwen die de edicten – zoals bijvoorbeeld het niet kijken naar een vreemde man – niet gehoorzamen, niet kunnen gehoorzamen of niet begrijpen, riskeren arrestatie, mishandeling en foltering. Ook huisvrouwen dus.

En hoewel verwerende partij door mevrouw [N.S.] te bestempelen als huisvrouw, lijkt te menen dat zij geen onder het bewind van de Taliban geen schade zal oplopen, vergeet zij mevrouw [N.M.] – geen huisvrouw – en haar minderjarige dochters [H.] en [A.] mee te betrekken in haar analyse.

Echter, rekening houdend met bovenstaande rapporten kan met zekerheid worden gesteld dat zij zullen getroffen worden op zowat alle aspecten van hun leven en hun fundamentele rechten – het recht op onderwijs om er één te noemen – zullen geschonden worden.

Verwerende partij gaat kennelijk onredelijk en onzorgvuldig te werk en maar een manifest onjuiste inschatting van de humanitaire situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan.

2. De heer [N.H.] heeft jarenlang voor de National Directorate of Security (NDS) gewerkt en dook om die reden onder zodra de Taliban aan de macht kwam, waarna hij het land ook ontvluchtte.

De NDS De National Directorate of Security (NDS) werd opgericht in 2002, specifiek om de Taliban te bestrijden:

[...]

De Taliban heeft na de machtsovername een ware klopjacht geopend op personen die geaffilieerd zijn met de Afghaanse overheid, buitenlandse troepen:

[...]

Het EUAA-rapport van januari 2022²⁷ over Afghanistan stelt dat targeted killings wijdverspreid voorkomen, ondanks een verklaarde amnestie in augustus 2021:

[...]

Er zitten grote verschillen tussen wat verklaard wordt door de Talibanleiding, en de acties van de Talibanleden in de provincies:

[...]

Niet enkel het beleid van de Taliban vormt een risico voor personen die bepaalde functies hebben vervuld bij de Afghaanse overheid, maar ook wraak:

[...]

Om deze reden besluit de EUAA Country Guidance van april 2022:

[...]

In de vroegere UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018, die van kracht waren tot aan de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021, worden de leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten opgelijst bij de risicoprofielen.

Sinds de machtsovername van de Taliban is de situatie nog ernstiger.

Dit blijkt uit de EUAA Country Guidance voor Afghanistan van april 2022, die in een disclaimer aan het begin van het rapport 5 zaken benadrukt, waaronder:

[...]

EUAA verduidelijkt dat de profielen die eerder het doelwit van de Taliban waren, wellicht een verhoogd risico lopen na de machtsovername, gezien op de toegenomen capaciteiten en territoriale controle door de Taliban.

In de EUAA-richtlijnen van januari 2023 geeft EUAA expliciet aan dat leden van de voormalige veiligheidsdiensten in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben:

[...]

In de Nansen Note van november 2023 geeft Nansen meer informatie over hoe men de classificatie van EUAA van het risico moet inschatten. Wanneer EUAA de bewoording 'in het algemeen' ('in general') gebruikt, wil dit zeggen dat men volgens EUAA in de hoogste risicocategorie valt, en de groep in haar geheel geïndiceerd wordt :

[...]

Indien men kijkt naar meer recente cijfers, die EUAA bij het opstellen van de Country Guidance in januari 2023 nog niet mee in rekening kon brengen, blijkt dat de situatie er nog op achteruit is gegaan.

Zo stelt EUAA in haar Country Focus van december 2023 in het algemeen dat de mensenrechtensituatie er op achteruit is gegaan: [...]

SRMO, een bron die EUAA citeert, spreekt voorts een toename van het aantal moorden en arrestaties van ANSF leden in 2023 ten opzichte van 2022.

Uit de laatste cijfers van UNAMA in een rapport van september 2023 blijkt dat er tussen januari 2022 en juli 2023 meer dan 1600 gedocumenteerde mensenrechtenschendingen zijn geweest bij de arrestatie en detentie van Afghaanse onderdanen. In ongeveer de helft van die gevallen was er sprake van foltering, mishandeling en vernederende behandeling.

UNAMA benadrukt hierbij zeer expliciet dat het werkelijke aantal incidenten tijdens detentie vermoedelijk veel hoger ligt.

De groep die gefolterd of mishandeld werd in detentie, en waarover UNAMA informatie kon bemachtigen, bestaat voor 44 procent uit personen zonder specifieke affiliatie, 24 procent journalisten en activisten, 21 procent voormalige overheidsbeambten waarvan 7 procent burgers, en dan nog 9 procent, al dan niet gepercipieerd, geaffilieerd met gewapende groeperingen (NRF of ISKP).

Verwerende partij is selectief met de cijfers die zij citeert doet daarbij uitschijnen dat het aantal executies van NDS-leden zeer laag ligt door te stellen:

[...]

Voorgaande is niet enkel misleidend, maar bovendien ook fout. Uit het EUAA-rapport van december 2023³⁸ blijkt het volgende:

[...]

In juli 2023 bericht UNAMA aldus dat ze maar liefst 800 mensenrechtenschendingen door de Taliban tegen voormalige overheidsmedewerkers en ANSF leden hebben vastgesteld tussen de val van de republiek en juni 2023. Maar liefst 15% van deze mensenrechtenschending gebeurden ten aanzien van NDS-leden. ⁴¹

Daarnaast heeft UNAMA minstens 218 buitengerechtelijke executies van voormalig veiligheidspersoneel gedocumenteerd. Vaak worden de slachtoffers eerst in detentie geplaatst voor zeer korte tijd en dan geëxecuteerd. Anderen worden naar een ongekend locatie gebracht. Hun lichaam wordt gedumpt of aan familie vrijgegeven.⁴²

UNAMA bevestigt ook er soms sprake is van gedwongen verdwijningen, en familieleden dus in het ongewisse blijven over het lot van hun familielid.

In de Country Focus van EUAA van december 2023⁴⁴ verwijst EUAA niet enkel naar de cijfers van UNAMA (zie hierboven), maar ook naar de cijfers van de mensenrechtenorganisatie Rawadari.

De UN Human Rights Council wijst in een rapport van 22 april 2024 op het feit de cijfers van UNAMA slechts het topje van de ijsberg vormen, aangezien slachtoffers en hun familie zwijgen uit vrees voor repercussies:

[...]

Waar UNAMA niet enkel een zeer voorzichtige methodologie hanteert⁴⁶, hebben de cijfers van UNAMA hier ook enkel betrekking op mensenrechtenschendingen waarbij het duidelijk is dat Talibanleden de daders zijn. Rawadari registreert daarentegen ook mensenrechtenschendingen die uitgaan van onbekende daders (ISKP, andere groeperingen, de Taliban – maar zonder vaststaande bewijzen hieromtrent, etc). ⁴⁷

Rawadari registreerde in eerste zes maanden van 2023 de volgende mensenrechtenschendingen tegen burgers die voor de voormalige overheid werkten en ANSF leden:

- 54 moorden en 1 gewonde (45 ANSF leden en 10 burgers);
- 11 gedwongen verdwijningen;
- 47 willekeurige detenties van ANSF leden en 5 burgers.

Wat betreft de familie van ANSF leden, spreekt Rawadari over 21 geregistreerde willekeurige detenties in de eerste zes maanden van 2023. Voorts maakt Rawadari ook melding van gedwongen verdwijningen, moord en foltering van familieleden:

[...]

Rawadari geeft daarbij expliciet aan dat men aanneemt dat het aantal gedwongen verwijderingen veel hoger ligt, aangezien familieleden van slachtoffers door de Taliban onder druk worden gezet om niet met media of mensenrechtenorganisaties te spreken.⁴⁸

Het nieuwste rapport van Rawadari, 'Afghanistan Human Rights situation' van maart 2024 bevestigt dit beeld.⁴⁹

In eerste plaats wijst Rawadari op het feit dat de toegang tot informatie omtrent mensenrechten-schendingen in 2023 moeilijker was dan het jaar daarvoor, gezien de toegenomen restricties en intimidatie van de Taliban. De Taliban probeert op verschillende manieren mensenrechtenschendingen te verbergen, zoals door slachtoffers en hun familie te bedreigen en onder druk te zetten; journalisten aan te houden en te folteren die over mensenrechtenschendingen berichten, en zelfs het gebruik van smartphones in bepaalde regio's te verbieden zodat er geen informatie omtrent misbruik kan verspreid worden:

[...]

De vervolging van voormalige leden van de ANSF en hun familieleden blijft voortgaan. Rawadari geeft hierbij onder meer het voorbeeld van een 13-jarig kind van een lid van de ANSF dat gedood werd, terwijl de vader al twee jaar eerder werd gedood. Dit voorbeeld is belangrijk, omdat het aantoont dat familie van ANSF leden niet enkel gevaar lopen wanneer de Taliban op zoek is naar deze ANSF leden. In dit geval was de vader immers al ruime tijd geleden gedood:

[...]

EUAA citeert voorts de bron Afghan Witness, die tussen 1 januari 2023 en 10 juli 2023 108 gevallen van foltering, willekeurig geweld, moorden en aanvallen op voormalige ANSF leden en hun familie registreerde.⁵⁰

ACAPS, een andere bron die EUAA in het rapport van december 2023 hanteert, meldt dat gezinnen in zowel de provincie Kabul als de stad mishandeling door de Taliban vrezen omwille van het werk van een familielid bij de ANSF. Deze bron rapporteert dat familieleden van ANSF leden regelmatig mee verstrikt raken in aanvallen op voormalig veiligheidspersoneel:

[...]

De UN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan spreekt in een rapport van September 2023 over het risico op foltering en mishandeling in detentie. Indien gedetineerden weigeren hun zogenaamde misdrijven te bekennen, gaat de Taliban over tot psychologische marteling, onder andere door hen te onderwerpen aan schijnexecuties en/of hun familieleden als doelwit te nemen:

[...]

RAWADARI geeft ook aan dat de rapportage over wat er ex-overheidspersoneel wordt aangedaan specifiek bestraft wordt. Journalisten mogen enkel informatie delen die de Taliban in een goed daglicht stelt:

[...]

En journalisten worden gewaarschuwd door de Taliban niet te berichten over moorden op voormalige overheidsmedewerkers:

[...]

In haar rapport van augustus 2024 bevestigt RAWADARI almaar opnieuw de bovengenoemde gewelddaden tegenover voormalige overheidsmedewerkers en hun familieleden. Zowel militair als civiele functionarissen en hun familieleden worden nog steeds geveiseerd. In de eerste maanden van 2024 was er sprake van minstens 51 gerichte, verdachte en buitengerechtelijke moorden of verwondingen van voormalige overheidsmedewerkers en hun familieleden. Als voorbeeld verwijst Rawadari naar de moord op een familielid van een voormalig parlements lid in januari 2024.⁵⁶ In maart 2024 werden ook twee voormalige militairen op gruwelijke wijze gedood met een bijl. Twee dagen later werd een voormalige overheidsmedewerker samen met zijn dochter doodgeschoten in dezelfde regio, provincie Ghor. De Taliban gebruikt in sommige gevallen de amnestie zelfs als lokaas om voormalige overheidsmedewerkers later te kunnen doden.

Over dezelfde periode werden ook 64 voormalige overheidsmedewerkers illegaal vastgehouden. Het gaat opnieuw om civiele en militaire overheidsmedewerkers. Het gaat niet steeds over hooggeplaatste overheidsfunctionarissen, wel integendeel. Ook laaggeplaatste medewerkers van de voormalige overheid blijven het slachtoffer worden van illegale detentie, ondervragingen en arrestaties.

Volgens het EUAA-rapport van november 2024 lopen zowel Afghanen die met buitenlandse troepen gewerkt hebben als hun familieleden een reëel risico:

[...]

Verwerende partij werpt in verband met verzoekers voormalige functie bij de NDS nog op:

[...]

Echter, gaat men de bron eropna, dan blijkt dat er slechts sprake is van hypothesen, zonder enige zekerheid. Er is beperkte informatie, waardoor het niet mogelijk is om duidelijke patronen te onderscheiden over wie van de voormalige overheidsmedewerkers wel en wie niet het doelwit is.

[...]

Uit bovenstaande blijkt dat mensen mogelijks ook het doelwit worden door persoonlijke conflicten. Een persoonlijk conflict is aldus geenszins een voorwaarde om risico te lopen op vervolgingen door de Taliban, zoals verwerende partij onterecht tracht te doen uitschijnen.

De vaststelling van verwerende partij "Er is geen bewijs voorgelegd dat betrokkene in het verleden of heden bedreigingen van de Taliban heeft ontvangen. Er ontbreken documenten, getuigenissen of andere elementen die aantonen dat hij persoonlijk gevisieerd werd. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging." is dan ook niet pertinent en van verzoeker is voor toekenning van een humanitair visum bovendien niet vereist dat hij aantoont een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Waar verwerende partij verwijst naar de loyaliteit waar door de taliban volgens één bron meer belang zou worden aan gehecht, blijft verzoekende partij in het ongewisse over de pertinentie van deze vaststelling. Uit verzoekers onderduikgedrag, gevolgd door zijn vlucht naar Iran blijkt immers duidelijk dat verzoeker niet loyaal is aan de taliban en ook niet zo zal worden gepercipieerd.

Het EUAA-rapport van 2023 bevestigt in deel 4.1.1. nog dat het aantal verdwijningen onderschat wordt.

[...]

Dat verzoekers familie in de periode dat verzoeker ondergedoken leefde niet werd vervolgd, gezocht of ondervraagd door de Taliban en dat verzoekende partij geen problemen ondervond bij grenscontroles, doet geenszins afbreuk aan het voorgaande, in tegenstelling tot wat verwerende partij tracht voor te houden. Verwerende stoelt zich op een subjectieve overlevingsbias, zonder enige objectieve grond. Het feit dat de familie in het verleden aan vervolgingen is kunnen ontsnappen, betekent niet dat dit bij toekomstige confrontaties ook het geval zou zijn.

Verwerende partij maakt een volstrekt incorrecte inschatting van de veiligheidssituatie in Afghanistan voor NDS-leden door onzorgvuldig te werk te gaan, cijfers te minimaliseren, geen rekening te houden met de drempels om een zicht te hebben op werkelijke cijfers en zich te stoelen op veronderstellingen.

3. Verzoekende partij behoort tot de Hazara-gemeenschap. Verwerende partij stelt dat Hazara zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging te hebben. Opnieuw vereist zij van verzoekende partij een vrees voor vervolging aan te tonen, hoewel dit geen voorwaarde is voor het verkrijgen van een humanitair visum. Hazara's worden in Afghanistan nog steeds onderworpen aan discriminatie en aanvallen en behoren tot de Hazara-gemeenschap in combinatie met andere factoren is bovendien risicoverwend (infra).

Hazara zijn traditioneel slachtoffer geweest van de soennitische Taliban. Ook nu, met het tweede emiraat, worden ze gezien als onwaardige burgers die niet op de bescherming van de de facto overheid kunnen rekenen, terwijl groepen als ISKP hen naar het leven staan.

In de EUAA Guidance van januari 2023 staat het als volgt:

[...]

Hoewel de positie van Hazara's na aanwijzing van enkele Hazara's in de overheid licht is verbeterd, worden hazara's vandaag nog steeds gediscrimineerd. Het EUAA rapport van november 2024 stelt als volgt:

[...]

In 2023 nam het aantal aanvallen tijdelijk af, maar vanaf oktober 2023 hervatte ISKP aanslagen, waaronder bomaanslagen op moskeeën, sportclubs en minibussen, met tientallen doden en gewonden. Ook in 2024 vonden meerdere aanvallen plaats, waaronder schietpartijen op sjiitische moskeeën en explosies in Hazara-wijken. Daarnaast zijn er ook meldingen van repressie tegen Ismaili-sjiieten.

[...]

De nieuwe moraliteitswet legt bovendien beperkingen op voor religieuze minderheden.

[...]

Het feit dat iemand Hazara is, is in combinatie met andere profielen, zoals lid van de veiligheids-instellingen of amtenaar van de vorige regering of vrouw zijn een risicoverhogende omstandigheid.

[...]

Vrouwen die tot een etnische en religieuze minderheidsgroep behoren zijn dus extra kwetsbaar:

[...]

Hazara vrouwen worden disproportioneel getroffen door de wetten en edicten:

[...]

Daarnaast zorgt het gegeven dat de heer Noori werkzaam was bij de NDS, in combinatie met zijn Hazara achtergrond eveneens voor een verhoogd risico.

4. Twee van de verzoekers betreffende minderjarige meisjes. Onder artikel 8 EVRM dient het hoger belang van het kind mee te worden genomen in de beslissing. In elke beslissing die een impact heeft op een minderjarige dient, conform artikel 22 G.W. en artikel 3 van het IVRK, het bestuur het hoger belang van de betrokken kinderen voorop te stellen.

Verwerende partij stelt slechts vast dat er geen bewijs voorligt dat de kinderen in Iran geen toegang hebben tot onderwijs of dat hun verblijfsaanvraag werd geweigerd en dat een terugkeer naar het land van herkomst niet automatisch strijdig is met het belang van het kind.

Verzoekende partij gaf echter op 8 mei 2022 kennis aan verwerende partij dat de twee minderjarige meisjes in Iran niet meer naar school gingen. Dit werd door verwerende partij niet betwist in haar eerste beslissing. Dat verwerende partij dit nu plotsklaps wel zou betwisten door een gebrek aan bewijs, kon verzoekende partij

niet voorspellen. Zij kon hier bijgevolg niet op anticiperen en kon noch alle nuttige stukken bijbrengen, noch effectief gebruik maken van haar hoorrecht.

Zij houdt ook geen rekening met de concrete situatie van minderjarige Afghaanse meisjes die onderwijs ontzegd worden, een toekomst op de arbeidsmarkt ontzegd worden, risico lopen op geweld, ernstige beperking van bewegingsvrijheid en zelfexpressie, en opgesloten worden in hun eigen woningen.

Art. 3 IVRK heeft directe werking. Het VN Kinderrechtencomité heeft aangegeven in General Comment nr. 14 dat de bepaling directe werking heeft, en de bepaling is woordelijk gelijk aan artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie dat bij de toepassing van Unierecht, direct toepasbaar is, en waar rechtsonderhorigen zich direct op kunnen beroepen en dat ook al meerdere malen gedaan hebben voor Uw Raad (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14, § 6):

“(a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.”

Artikel 3 IVRK bepaalt onder punt 1:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Artikel 24.2 van het Handvest bepaalt:

“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Een bepaling van een verdrag, artikel 3 IVRK, kan niet dermate onduidelijk en onvolledig zijn dat ze geen directe werking heeft indien een woordelijk gelijke bepaling in een ander rechtsinstrument, artikel 24.2 van het Handvest, wél voldoende duidelijk en volledig is om toegepast te worden.

Meer zelfs, ook de Vreemdelingenwet bevat een soortgelijke bepaling, artikel 12bis, §7 Vw.: “In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.” en ook artikel 74/13 Vw. dat voor de tweede bestreden beslissing zelfs formeel van toepassing is.

Ten tweede heeft het VN Kinderrechtencomité in een recente communicatie met betrekking tot Zwitserland standpunt ingenomen over de directe werking van het IVRK an sich.

De Zwitserse overheid betwiste de directe werking voor enkele bepalingen (in tegenstelling tot de verwerende partij die het ganse verdrag directe werking ontzegt) en het UNCRC oordeelde als volgt:

1. “6.5 The Committee takes note of the State party’s arguments that the provisions of articles 2 (2), 3, 6 (2), 22 and 24 of the Convention do not provide a basis for subjective rights whose violation can be invoked before the Committee. In this regard, the Committee recalls that the Convention recognizes the interdependence and equal importance of all rights (civil, political, economic, social and cultural) that enable all children to develop their mental and physical abilities, personalities and talents to the fullest extent possible. It also recalls that the best interests of the child, as enshrined in article 3 of the Convention, is a threefold concept which is at the same time a substantive right, an interpretative principle and a rule of procedure. The Committee notes that under article 5 (1) (a) of the Optional Protocol, individual communications may be submitted against a State party to the Convention by or on behalf of individuals or groups of individuals claiming to be victims of a violation by that State party of any of the rights set forth in the Convention. Accordingly, the Committee considers that there is nothing in article 5 (1) (a) of the Optional Protocol to suggest a limited approach to the rights whose violation may be invoked in the individual communications procedure. The Committee also recalls that it has in the past ruled on alleged violations of the articles invoked under the individual communications mechanism” UNCRC, Views adopted by the Committee under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure concerning communication, No. 56/2018, 30 october 2020, V.A. v. Switzerland;

Zoals Desmet en Lembrechts stellen met betrekking tot deze beslissing van het CRC:

“The most notable procedural issue in V.A. v. Switzerland concerns the justiciability of the CRC’s provisions. For the first time, the CRC Committee explicitly discusses in its Views the direct effect of the rights anchored in the CRC. According to the Swiss state party, Articles 34 2(2), 3, 6(2), 22 and 24 of the CRC are ‘of a programmatic nature’ and do not contain subjective rights, violations of which could be invoked before the CRC Committee (para. 4.10 of the Decision).

The CRC Committee firmly contests this view. It stresses the interdependence and equal importance of all CRC rights (CRC GC 15 (2013), para. 7; para. 6.5 of the Decision), and recalls that Article 3 of the CRC constitutes not only an interpretative principle and a rule of procedure, but also a self-executing substantive right that can be invoked before a court (CRC GC 14 (2013), para. 6). Moreover, pursuant to Article 5(1) of the CRC OP3, communications may be submitted regarding alleged violations of “any of the rights” in the CRC or its first two Optional Protocols. Finally, the CRC Committee notes that it already pronounced itself on alleged violations of these articles with respect to previous communications.”. E. DESMET en S. LEMBRECHTS, Case note 2021/1, ‘Rights of accompanied children in asylum proceedings: the challenges of

a holistic approach and high quality decision-making',
<https://www.childrensrightsobservatory.nl/case-notes/casenote2021-1>

Ten derde moet erop gewezen worden dat ook de Belgische Staat het optioneel protocol aangaande de individuele klachtenprocedure bij het UNCRC ondertekende en geratificeerd heeft.

Hierin wordt verduidelijkt: "Noting that the States parties to the Convention on the Rights of the Child (hereinafter referred to as "the Convention") recognize the rights set forth in it to each child within their jurisdiction without discrimination of any kind, irrespective of the child's or his or her parent's or legal guardian's race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national, ethnic or social origin, property, disability, birth or other status".

Artikel 5 van het Optioneel Protocol stelt "1. Communications may be submitted by or on behalf of an individual or group of individuals, within the jurisdiction of a State party, claiming to be victims of a violation by that State party of any of the rights set forth in any of the following instruments to which that State is a party: (a) The Convention; (b) The Optional Protocol to the Convention on the sale of children, child prostitution and child pornography; (c) The Optional Protocol to the Convention on the involvement of children in armed conflict."

De Belgische Staat erkent dus de rechten van elk kind afgeleid van het IVRK binnen zijn rechtsmacht en erkent dat die rechten voldoende duidelijk zijn opdat een rechthebbende zich op een schending kan beroepen voor het UNCRC. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom deze rechten plots de nodige duidelijkheid zouden ontberen indien men zich er voor een nationale rechtbank op zou willen beroepen. De wetgever heeft bewust gekozen om het optioneel protocol te ratificeren.

Zelfs al zou aanvaard worden dat rechthebbenden zich niet rechtstreeks kunnen beroepen op de bepalingen van het IVRK moet het IVRK wel degelijk toegepast worden door de DVZ dat er als bestuur door gebonden is, en dienen de bepalingen van de vreemdelingenwet en van het EVRM geïnterpreteerd te worden met de bepalingen van het IVRK als interpretatieve leidraad.

Zelfs al wil het bestuur aanvoeren dat de bepalingen van het VRK geen directe werking hebben en de schending ervan niet kan ingeroepen worden voor Uw Raad, houdt dit nog niet in dat verwerende partij de bepalingen als overheid niet hoort toe te passen en het op zijn minst geen interpretatieve leidraad zou vormen waar een verzoeker zich op kan en mag beroepen bij het indienen van een verzoek tot verblijfsmachtiging.

5. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet aantoont dat zij niet beschikken over een Amayesh-kaart of werkvergunning. Bij gebrek aan bewijs over de verblijfstatus in Iran, zou niet met zekerheid kunnen worden vastgesteld dat zij tot de risicogroep behoren die door Iran worden uitgezet.

Echter, verwerende partij werd door verzoekende partij op 8 mei 2022 op de hoogte gebracht van het feit dat zij in Iran geen wettig verblijf meer hebben. In de eerste beslissing werd dit door verwerende partij geenszins betwist. Verzoekende partij kon hier bijgevolg niet op anticiperen, waardoor zij geen nuttige stukken kon neerleggen in dat verband en evenmin effectief gebruik kon maken van haar hoorrecht.

6. Verzoekende partij trachtte haar financiële afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon in België aan te tonen. Verwerende partij werpt in dat verband echter op dat er duidelijke documentatie mist over de eindbestemming van de voorgelegde transacties.

Gezien de precaire situatie waarin verzoekers zich bevinden, beschikken zij echter niet over de mogelijkheden om de afhankelijkheid duidelijker te weergeven.

Verwerende partij miskent de aard van de verplichtingen die op haar rusten.

Door dit erg gebrekkig onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 9 Vw., artikel 62 Vw., artikel 8 EVRM en artikel 3 VRK schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verwerende partij hoeft niet in extenso te antwoorden op alle argumenten die de verzoekende partijen

inroepen, maar uit de bestreden beslissing moet wel blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite zijn gemotiveerd. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partijen in functie van hun in België verblijvende dochter/zus/schoonzus/tante geen (recht op) gezinshereniging kunnen genieten op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en beoordeelt de visumaanvragen bijgevolg op grond van de artikelen 9 en 13 van deze wet, waarbij zij benadrukt dat dit een gunst betreft en zij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. De verwerende partij stelt vast dat in het administratief dossier geen bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen en onderbouwt dit met de volgende motieven:

- Inzake het argument dat de eerste verzoekende partij werkzaam was voor de Afghaanse inlichtingendienst en om deze reden gevaar loopt op vervolging door de taliban, wordt gemotiveerd dat er elementen in het dossier zijn die aanleiding geven tot twijfel over de ernst en geloofwaardigheid van het voorgehouden gevaar en dat bij afwezigheid van concrete en verifieerbare bewijzen van vervolging of bedreiging dit risico niet met zekerheid kan worden vastgesteld. Dit wordt verder concreet uiteengezet.
- Ook wat de derde verzoekende partij betreft, wordt gemotiveerd dat er geen aanwijzingen zijn dat zij persoonlijk zou worden gevisieerd door de taliban of een andere gewapende groepering, alsook dat het niet is aangetoond dat zij geen eigen inkomsten heeft om in haar levensonderhoud te voorzien.
- In antwoord op verzoekers' argument dat zij behoren tot de Hazara-gemeenschap, wordt – onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad – gesteld dat er momenteel geen aanwijzingen zijn dat Hazara's in Afghanistan systematisch worden vervolgd.
- Daarenboven wordt benadrukt dat de verzoekende partijen zich sinds 2021 in Iran bevinden. Het wordt niet betwist dat Afghanen in dit land in bepaalde contexten het risico lopen om door de Iraanse autoriteiten te worden teruggestuurd naar Afghanistan, nu dit land sinds 2025 een verscherpt beleid ten aanzien van Afghaanse burgers voert, en enkel Afghanen die tot zes specifieke categorieën behoren, waaronder Afghanen die houder zijn van een Amayesh-kaart en die een geldige werkvergunning hebben, mogen blijven. Verweerder stelt dat de verzoekende partijen geen enkel document hebben voorgelegd dat aantoonde dat zij niet beschikken over Amayesh-kaarten of werkvergunningen en dat bij gebrek aan bewijs over de verblijfsstatus in Iran niet blijkt dat zij tot de risicogroep behoren die door Iran dreigt te worden uitgezet.
- Inzake de bescherming van artikel 8 van het EVRM wordt – onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) – benadrukt dat relaties tussen meerderjarige familieleden slechts onder de bescherming van dit artikel vallen indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die verder gaan dan de gewone affectieve banden. De verwerende partij gaat in op de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken om hun familiale leven met de referentiepersoon en familieleden in België te onderbouwen, waaronder WhatsApp-berichten, gezamenlijke foto's, vliegtickets en geldtransfers, en motiveert dat aan de hand hiervan de voorgehouden financiële en materiële afhankelijkheid onvoldoende wordt aangetoond. Zo blijkt volgens haar niet dat de verzoekende partijen in Iran geen inkomsten hebben en evenmin dat er op regelmatige basis geld werd overgemaakt door de familieleden in België. Zij stelt vast dat het onduidelijk blijft wie de werkelijke begunstigde was van de voorgelegde overschrijvingen en dat er geen bewijs is dat deze bedragen structureel en regelmatig worden overgemaakt met het oog op het levensonderhoud van de verzoekende partijen. Zij stelt vast dat de verzoekende partijen al geruime tijd financieel zelfstandig leven in Iran.
- Inzake het hoger belang van het kind acht de verwerende partij het verder niet aangetoond dat dit concreet wordt aangetast. Er is volgens haar geen bewijs dat de kinderen in Iran geen toegang hebben tot onderwijs of dat hun verblijfsaanvragen werd geweigerd. Zij acht het aangewezen dat de minderjarige verzoekende partijen de situatie van hun ouders volgen.

De voorziene motiveringen stellen de verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij geven er in hun verzoekschrift ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven waarom de afgifte van de gevraagde visa hen werd geweigerd en onderwerpen deze motieven aan een inhoudelijke kritiek.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de opgegeven motieven, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar enkel om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de visumaanvragen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Zoals verzoekers niet betwisten, valt hun situatie niet onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar dient deze te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 9 en 13 van deze wet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

3.5. In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in haar beslissing daarom correct dat zij ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *“bijzondere humanitaire elementen”*. In de bestreden beslissingen oordeelde de verwerende partij dat de verzoekende partijen niet hebben kunnen overtuigen dat in hun situatie dergelijke bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen. De verzoekende partijen betwisten deze beoordeling.

3.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de visumaanvragen van de verzoekende partijen waren ingegeven door zowel de familiebanden met België, waaronder de referentiepersoon, als hun precare situatie in hun land van herkomst Afghanistan.

3.7. Zoals volgt uit wat voorafgaat, oordeelde de verwerende partij allereerst dat de verzoekende partijen onvoldoende aannemelijk hebben kunnen maken dat zij in Afghanistan gevaar lopen, omwille van het profiel van de eerste verzoekende partij als voorgehouden voormalig lid van de Afghaanse veiligheidsdiensten, het profiel van de derde verzoekende partij als (alleenstaande) vrouw of nog als behorende tot de Hazara-gemeenschap. Daarenboven stelde de verwerende partij vast dat de verzoekende partijen zich sinds 2021 in Iran bevinden en dat bij gebrek aan bewijs over de verblijfsstatus in Iran niet blijkt dat de verzoekende partijen behoren tot de risicogroep van Afghanen die door Iran dreigen te worden uitgezet naar hun herkomstland. Ten slotte is volgens de verwerende partij geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met de familieleden in België en acht zij het in de gegeven omstandigheden niet aangetoond dat het hoger belang van de minderjarige verzoekende partijen in het gedrang is.

3.8. De Raad stelt allereerst vast dat de vermelding van artikel 3 van het EVRM lijkt te zijn doorstreept in de aanvang van verzoekers' (enig) middel, zodat niet blijkt dat zij de schending van dit artikel wensen aan te voeren. Voor de zekerheid wordt verwezen naar artikel 1 van het EVRM dat bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen. Het EHRM bevestigde reeds dat een schending van artikel 3 van het EVRM in een gebied dat buiten de territoriale controle van België ligt, in beginsel buiten

de rechtsmacht van België valt. Op dit principe erkent het EHRM twee uitzonderingen, met name omstandigheden van “*state agent authority and control*” en “*effective control over an area*” (EHRM 7 juli 2011, Al-Skeini e.a. tegen het Verenigd Koninkrijk [GK], nr. 55721/07, §§ 130-141). In onderhavige zaak, waar de verzoekende partijen in Iran verblijven en daar hun visa hebben aangevraagd, doen geen van beide uitzonderingen zich voor. Immers staan de verzoekende partijen in Iran niet onder de controle en het gezag van de Belgische overheid. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat de situatie van de verzoekende partijen valt onder de rechtsmacht van de Belgische autoriteiten (EHRM 5 mei 2020, M.N. e.a. tegen België, 35599/18 (GK)). Artikel 3 van het EVRM kan niet worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot haar grondgebied aan een persoon die dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan, ongeacht waar in de wereld deze persoon zich bevindt (EHRM 28 januari 2014, Abdul Wahab KHAN tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 11987/11, §§ 24-27).

3.9. Zoals correct wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen, blijkt uit de administratieve dossiers, en de in het kader van de visumaanvragen voorgelegde stukken, verder inderdaad dat de verzoekende partijen al sinds 2021 in Iran verblijven. Zij reisden legaal naar dit land, aan de hand van tijdelijke Iraanse visa. Zij legden verder geen concrete stukken voor inzake hun verdere verblijfsrechtelijke situatie en verblijfsomstandigheden in Iran.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat Afghanistan in bepaalde contexten het risico lopen om door de Iraanse autoriteiten te worden teruggestuurd naar Afghanistan, nu dit land sinds 2025 een verscherpt beleid ten aanzien van Afghaanse burgers voert. Zij wijst er evenwel op dat Afghanen die tot zes specifieke categorieën behoren wel mogen verblijven in Iran, waaronder Afghanen die houder zijn van Amayesh-kaarten en die een geldige werkvergunning hebben. Zij motiveert dat de verzoekende partijen geen enkel document hebben voorgelegd dat aantoonde dat zij niet beschikken over Amayesh-kaarten of werkvergunningen, en zij aldus niet het bewijs leveren dat zij niet verder in Iran kunnen verblijven. Nog wijst zij er op dat er geen bewijs voorligt dat de minderjarige verzoekende partijen in Iran geen toegang hebben tot onderwijs en dat de verzoekende partijen al geruime tijd financieel zelfstandig leven in Iran, minstens niet aantonen dat zij er geen inkomsten hebben.

De verzoekende partijen wijzen er op dat zij in hun aanvragen hebben aangehaald dat zij niet langer een wettig verblijf hebben in Iran en dit in de eerder genomen – en later vernietigde – beslissingen niet werd betwist. Zij stellen dat zij bijgevolg niet konden anticiperen op het motief rond hun verblijf in Iran en aldus geen nuttige stukken hieromtrent konden neerleggen. De eerdere – vernietigde – beslissingen zijn echter niet langer in het rechtsverkeer en het is de verwerende partij op zich toegestaan om in haar nieuwe beslissingen nieuwe motieven naar voor te brengen. Voormeld betoog is verder niet van aard aan te tonen dat de verwerende partij bij haar voormelde beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze beoordeling als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is aan te merken. Zo kan allereerst worden opgemerkt dat de verzoekende partijen hun visumaanvragen met alle nuttige gegevens en stukken konden onderbouwen en van hen ook kon worden verwacht dat zij de door hen ter ondersteuning van hun aanvraag aangevoerde elementen concreet en met minstens een begin van bewijs zouden onderbouwen. Daarenboven stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen er in de huidige beroepsprocedure – tot op de zitting – niet in slagen om aan te tonen dat zij nog dienstige stukken hadden kunnen voorleggen die afbreuk konden doen aan de beoordeling van de verwerende partij. Een voldoende belang bij hun kritiek is aldus in geen geval voorhanden.

3.10. De Raad gaat vervolgens in op de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake de familiebanden met België. Deze beoordeling komt er in hoofdzaak op neer dat volgens de verwerende partij niet blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven met de Belgische referentiepersoon – of andere familieleden in België – dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij wijst er hierbij op dat in de voorliggende situatie – waarin de meerderjarige referentiepersoon reeds sinds 2000 in België verblijft en al jarenlang niet langer deel uitmaakt van haar oorspronkelijke kerngezin – overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, moet worden aangetoond opdat sprake kan zijn van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Dit uitgangspunt wordt door de verzoekende partijen niet betwist en vindt steun in de rechtspraak van het EHRM aangehaald in de bestreden beslissingen.

De verwerende partij stelt vervolgens vast dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken tussen de verzoekende partijen enerzijds en de Belgische referentiepersoon en overige familieleden in België anderzijds, op grond van de volgende motivering:

“De betrokkenen leggen verschillende documenten voor om hun familiale leven met de referentiepersoon in België te onderbouwen, waaronder WhatsApp-berichten, gezamenlijke foto's, vliegtickets. [...] In dit dossier werd niet aangetoond dat de betrokkenen in Iran geen inkomsten hebben. Evenmin blijkt uit de voorgelegde

documenten dat er op regelmatige basis geld werd overgemaakt door de familieleden in België. De verzoekers leggen enkele overschrijvingen voor: 08/01/2025 - 100 euro, 07/10/2024 - 208 euro, 10/12/2024 - 108 euro. Deze overschrijvingen vermelden echter geen naam van de begunstigde, waardoor het onduidelijk blijft aan wie deze bedragen precies zijn gericht. Dit bemoeilijkt de verificatie van de gestelde financiële afhankelijkheid. Volgens de verklaringen van de verzoekers is het rechtstreeks overmaken van geld van België naar Iran niet mogelijk. Daarom zou het geld eerst zijn overgemaakt naar de broer van de heer [H. N.], de heer [R. N.], die in Turkije verblijft. Hij zou het geld vervolgens hebben doorgestuurd naar Iran. Ter ondersteuning van deze verklaring worden vier bijkomende overschrijvingen voorgelegd: 28/03/2025 - 300 euro, 07/05/2025 - 350 euro, 21/07/2025 - 500 euro, 22/09/2025 - 250 euro. Hoewel deze transacties een poging tonen om financiële steun aan te tonen, blijft het bewijs beperkt. Er ontbreekt duidelijke documentatie over de uiteindelijke bestemming van het geld, en er is geen bewijs dat deze bedragen structureel en regelmatig worden overgemaakt met het oog op levensonderhoud. Bovendien werd geen enkel document ingediend dat bevestigt dat de heer [R. N.] het ontvangen geld daadwerkelijk heeft doorgestuurd naar Iran. Er is geen bewijs van banktransacties, ontvangstbewijzen of verklaringen die deze tussenkomst bevestigen. Daarnaast verblijven de betrokkenen sinds 2021 in Iran en leven daar al geruime tijd financieel zelfstandig. Op basis van de voorgelegde documenten en verklaringen is de gestelde financiële en materiële afhankelijkheid onvoldoende aangetoond. De informatie is fragmentarisch en mist de noodzakelijke duidelijkheid en continuïteit. De weigering van een humanitair visum is dan ook niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM.”

Aldus is de verwerende partij aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak, en rekening houdend met de door de verzoekende partijen ter zake naar voor gebrachte gegevens en stukken, nagegaan of er sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden die verder reiken dan de normale affectieve banden tussen familieleden, maar stelde zij vast dat deze niet blijken uit de voorgelegde stukken. De verzoekende partijen beperken zich er toe om te stellen dat zij, gezien hun precare situatie, niet beschikken over de mogelijkheden “om de afhankelijkheid duidelijker weer te geven”. Dit betoog is echter niet van aard te kunnen aantonen dat de verwerende partij haar beoordeling steunde op onjuiste feitelijke gegevens, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan of onterecht heeft besloten dat op basis van de voorliggende gegevens en stukken een bijzondere afhankelijkheidsband onvoldoende kan blijken. Uit voorgaande bespreking volgt bovendien dat de verzoekende partijen het motief in de bestreden beslissingen dat hun precare verblijf in Iran niet blijkt, evenmin onderuit hebben kunnen halen.

De verzoekende partijen doen geen afbreuk aan de beoordeling in de bestreden beslissingen dat niet blijkt dat er tussen hen en de Belgische referentiepersoon, of de overige familieleden in België, sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg dringt een belangenafweging zich niet op. Aldus blijkt ook niet dat het verdere betoog van de verzoekende partijen inzake de levensomstandigheden in Afghanistan en/of Iran verband houdt met een privé- of gezins- of familieleven waarvoor België enige verantwoordelijkheid draagt.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat onder artikel 8 van het EVRM ook het hoger belang van het kind moet worden meegenomen en de beoordeling in de bestreden beslissingen hierover betwisten, herinnert de Raad er daarenboven aan dat het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Uit wat voorafgaat, blijkt dat een beschermenswaardig gezinsleven tussen de minderjarige verzoekende partijen en de referentiepersoon – of de overige familieleden in België – niet blijkt. De verzoekende partijen geven ook niet aan dat de Belgische referentiepersoon op enig ogenblik een belangrijke rol heeft gespeeld in de opvoeding van de betrokken minderjarigen. Nog wordt vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen duidelijk naar voor komt dat de verwerende partij het in het hoger belang van de minderjarige verzoekende partijen acht dat zij deel blijven uitmaken van gezin waarin zij actueel zijn opgenomen en zij bijgevolg de situatie van hun huidige gezinsleden volgen. Op lezing van de bestreden beslissingen kan aldus ook niet zonder meer worden gesteld dat de verwerende partij geen oog heeft gehad voor het hoger belang van de betrokken minderjarigen. Een belangrijk aspect van het hoger belang van het kind bestaat er net in dat zij in geen geval worden gescheiden van hun nabije gezinsleden die hun zorg en opvoeding op zich nemen. De bestreden beslissingen tasten het bestaande gezinsleven niet aan.

Verder ligt er volgens de verwerende partij geen (begin van) bewijs voor dat de kinderen niet langer in Iran kunnen verblijven en dat zij er geen toegang hebben tot onderwijs. Zij acht het in deze omstandigheden niet concreet aangetoond dat het hoger belang van de kinderen wordt miskend door de bestreden beslissingen. Zodoende blijkt niet dat de minderjarige verzoekende partijen in Iran niet in veiligheid kunnen leven met hun gezinsleden en dat zij zich er niet verder kunnen ontwikkelen. Ook deze beoordeling wordt niet concreet onderuit gehaald door de verzoekende partijen. Zij beperken zich ertoe te stellen dat zij op 8 mei 2022 hebben aangegeven dat de twee minderjarige verzoekende partijen niet meer naar school gingen in Iran en

dit in de eerdere – vernietigde – beslissingen niet werd betwist, alsook dat zij niet konden voorspellen dat de verwerende partij dit alsnog zou betwisten en zij zodoende hierover niet de nodige stukken hebben kunnen voorleggen. Opnieuw moet er op worden gewezen dat de eerdere – vernietigde – beslissingen niet langer in het rechtsverkeer zijn en het de verwerende partij op zich is toegestaan om in haar nieuwe beslissingen nieuwe motieven naar voor te brengen. Daarnaast moet andermaal worden vastgesteld dat dit betoog niet vermogt aan te tonen dat de verwerende partij bij haar voormelde beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze beoordeling als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is aan te merken. De verzoekende partijen konden hun visumaanvragen met alle nuttige gegevens en stukken onderbouwen en er kon van hen ook worden verwacht dat zij de elementen die zij hierbij aanbrachten concreet en met minstens een begin van bewijs zouden onderbouwen, eerder dan zich te beperken tot blote beweringen. Daarenboven stelt de Raad andermaal vast dat de verzoekende partijen er in de huidige beroepsprocedure – tot op de zitting – niet in slagen om aan te tonen dat zij nog dienstige stukken hadden kunnen voorleggen die afbreuk konden doen aan de beoordeling van de verwerende partij. Een voldoende belang bij hun kritiek is aldus in geen geval voorhanden.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet kan worden vastgesteld dat de verwerende partij enig aspect inzake de belangen van de minderjarige verzoekende partijen onterecht niet in rekening heeft gebracht of dat zij door het nemen van de bestreden beslissingen hun belangen heeft miskend.

3.11. De Raad acht het verder niet langer nodig nog concreet in te gaan op de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake het profiel van de eerste verzoekende partij of inzake de situatie voor vrouwen en meisjes en voor Hazara's in Afghanistan, of de kritiek van de verzoekende partijen ter zake. De hierboven besproken motieven – met name dat de verzoekende partijen reeds sinds 2021 in Iran verblijven en er al geruime tijd financieel zelfstandig leven, dat niet blijkt dat zij niet verder in Iran kunnen verblijven en evenmin dat de minderjarige verzoekende partijen er geen school kunnen lopen en ten slotte dat geen sprake is van beschermenswaardige familiebanden met de familieleden in België – volstaan immers reeds opdat moet worden besloten dat de verwerende partij op kennelijk redelijk wijze, en gelet op de zeer ruime discretionaire bevoegdheid die haar toekomt bij de beoordeling van visumaanvragen op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, heeft kunnen oordelen dat de verzoekende partijen in het kader van hun visumaanvragen onvoldoende hebben weten te overtuigen dat er sprake was van prangende humanitaire omstandigheden die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen. De afgifte van humanitaire visa is eerder de uitzondering, niet de regel, waardoor het de verwerende partij is toegestaan de afgifte hiervan enkel voor te behouden voor uitzonderlijke humanitaire situaties waarin bijvoorbeeld de betrokkenen geen redelijke alternatieven ter beschikking hebben. Aldus kan het in de gegeven omstandigheden niet kennelijk onredelijk worden bevonden waar de verwerende partij in haar beslissingen minstens ook verwachtte dat de verzoekende partijen hun (precaire) verblijfsrechtelijke situatie in Iran concreet zouden aantonen aan de hand van minstens een begin van bewijs.

3.12. De verzoekende partijen betogen verder weliswaar nog dat de verwerende partij de aard van de verplichtingen die op haar rusten zou hebben miskend, maar zij maken dit niet concreet en al zeker blijkt niet dat dit betoog aanleiding kan geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.14. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging en van het hoorrecht kan evenmin leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Zoals hierboven reeds werd geded, hadden de verzoekende partijen de mogelijkheid om in het kader van hun visumaanvragen alle nuttige gegevens en bewijselementen naar voor te brengen en kon van hen ook worden verwacht dat zij de door hen aangevoerde elementen zouden ondersteunen met minstens een begin van bewijs. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de schending van de rechten van verdediging en het hoorrecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, wanneer de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. De verzoekende partijen laten volledig na aan te geven welke specifieke elementen of stukken zij nog hadden kunnen aanbrengen en op welke wijze deze zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij wijzen er slechts op algemene wijze op dat pas voor het eerst in de thans bestreden beslissingen de verwerende partij het standpunt inneemt dat zij niet aantonen dat zij niet verder in Iran kunnen verblijven en dat niet blijkt dat de minderjarige verzoekende partijen daar geen toegang tot scholing hebben, maar geven in de huidige procedure op geen enkele wijze aan dat zij ter zake nog concrete (bewijs)elementen of stukken hadden kunnen voorleggen aan het bestuur. Zij maken aldus niet aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op de genomen beslissingen.

3.15. In zoverre de verzoekende partijen, inzake het hoger belang van de minderjarige verzoekende partijen, nog de schending aanvoeren van artikel 22bis van de Belgische Grondwet, artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna:

het EU-Handvest), tonen zij verder – gelet op wat volgt – niet aan dat zij een dienstig beroep kunnen doen op deze bepalingen.

Artikel 22bis van de Grondwet maakt deel uit van “*TITEL II De Belgen en hun rechten*”. Krachtens artikel 191 van de Grondwet “*[geniet] iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, [...] de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen*”. Vreemdelingen kunnen zich dus beroepen op het voordeel van de artikelen van titel II van de Grondwet onder de voorwaarde, in principe, dat zij “*zich bevinden op*” het grondgebied van België (GWH 3 maart 2023, nr. 36/2023, overweging B.9.2.). Nu niet blijkt dat de minderjarige verzoekende partijen zich op het Belgische grondgebied bevinden, en bovendien reeds werd vastgesteld dat een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met een Belgische onderdaan niet blijkt, is de Raad van oordeel dat niet blijkt dat zij zich dienstig kunnen beroepen op artikel 22bis van de Belgische Grondwet. Er blijkt niet dat het hiervoor volstaat dat zij visumaanvragen indienden bij de Belgische autoriteiten die negatief werden beoordeeld.

Het VN-Kinderrechtenverdrag voorziet in zijn artikel 2 verder dat de Lidstaten de hierin beschreven rechten eerbiedigen en waarborgen voor ieder kind “*onder hun rechtsbevoegdheid*”. Ook hier wordt niet aangetoond dat de minderjarige verzoekende partijen onder de rechtsbevoegdheid van België vallen.

Overeenkomstig artikel 51 van het EU-Handvest richten de hierin vervatte bepalingen zich ten slotte uitsluitend tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Op grond van de voorliggende gegevens blijkt niet dat de voorliggende zaak kadert binnen de toepassing van het recht van de Europese Unie. De verzoekende partijen nemen ook helemaal niet de moeite dit aan te tonen. Aldus blijkt evenmin dat zij dienstig kunnen verwijzen van artikel 24 van het EU-Handvest.

Volledigheidshalve wordt verwezen naar de hogere bespreking inzake het hoger belang van het kind.

3.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de (meerderjarige) verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 753 euro, komen ten laste van de meerderjarige verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS

